

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **T. C.**, nar. X, státní příslušnost X, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. JUDr. Annou Doležalovou, advokátkou AK Praha 1, Štěpánská 633/49, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, k žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014, čj. OAM-181/ZA-ZA04-P05-2013, **t a k t o :**

I. **Žaloba se z a m í t á .**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, uvedl, že v průběhu řízení došlo k porušení §§ 2, 3, 50, 52 a 68 správního řádu, požádal o ustanovení zástupce s tím, že s jeho pomocí žalobu doplní. Zástupkyně žalobce posléze žalobu řádně doplnila, uvedla, že žalobce se v zemi původu podílel na aktivitách kurdské strany BDP – Strany míru a demokracie, pomáhal s roznášením pozvánek na akce, prodejem vstupenek a rozvozem

transportů na místo konání demonstrací, kvůli čemuž byl dvakrát zadržen policií. Stranu žalobce podporoval i finančně, chodil na schůze, vytvářel audiokazety, obsahující zvukové záznamy propagace strany, básně a materiály, týkající se kurdské otázky a náplně činnosti strany. Poté, co u něho našla policie propagační transparenty a letáky strany, byl žalobce odveden na policii, záznam o jeho výsledku byl předložen státnímu zástupci, který vydal rozhodnutí o jeho zadržení. Dalším důvodem žádosti žalobce byla obava z krevní msty, během konfliktu v kavárně došlo ke zranění člena znepřátelené rodiny, žalobce byl od té doby touto rodinou pronásledován a fyzicky napaden. Žalovaný uvádí, že strana BDP je legální politickou stranou a tvrzení žalobce, že by za své aktivity mohl být zatčen, považuje správním orgánem za absurdní, žalobce poukazuje na jeho další argumentaci, přičemž je přesvědčen, že žalovaný nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, nedostatečně byla zhodnocena zejména možnost udělení azylu dle § 12 a doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalobce namítá, že splňuje podmínky ust. § 12 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, přičemž odkazuje na § 9 větu druhou tohoto zákona, z něhož plyne, že původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Z ust. § 12 odst. 1 písm. b) zákona o azylu lze dovodit kumulativní splnění několika podmínek pro to, aby žadatel měl nárok na udělení azylu. Předně musí prokázat odůvodněný strach z pronásledování, které mu musí hrozit z azylově relevantních důvodů. V případě, že původci pronásledování jsou soukromé osoby, je třeba prokázat neschopnost či neochotu státu poskytnout cizinci ochranu. Žalobce byl sympatizantem strany BDP, kterou aktivně podporoval, je pravdou, že vznikla až v r. 2008, nicméně šlo pouze o transformaci původní strany DTP, zrušené rozhodnutím ústavního soudu. Program strany, především zaměření na kurdskou otázku, stejně jako hlavní političtí představitelé, zůstali stejní, šlo v podstatě pouze o přejmenování strany, nelze tedy klást k tíži žalobce, že hovoří o podpoře strany BDP již před r. 2008, neboť pouze nezmínil, že byla nucena změnit název. Žalobce nemůže souhlasit s tím, že její představitelé nemohou být, s ohledem na její legálnost, pronásledováni, takový názor pouze dokladuje neinformovanost žalovaného – zde odkaz na příloženou zprávu Country of Origin Research and Information (CORI), Turkey : Peace and Democracy Party (BDP), 20 January 2011: „V srpnu 2010 britský deník The Independent oznámil, že od dubna 2009 byly uvězněny stovky kurdských politických aktivistů, včetně členů BDP. Od 14. dubna 2009 turecká policie zatkla nejméně 840 kurdských politických aktivistů, především z levicové a pro-kurdské strany BDP, legální formace se zastoupením v parlamentu, mnozí z nich jsou ve vazbě a čekají na řádný proces již více než rok“. I na dalších místech informace hovoří o běžném zatýkání členů strany během demonstrací, odůvodněném „propagací teroristické organizace“ či údajným napojením na teroristickou organizaci PKK. Zprávy o zemi původu tak jasně hovoří o tom, že členové či sympatizanti strany BDP byli v období, o němž žalobce hovořil, pronásledováni bez ohledu na skutečnost, že šlo o legální, oficiálně uznanou politickou stranu. Bezdůvodné zadržování, výsledky a zatýkání poškozených lze pak ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Az 24/2004 ze dne 30. 6. 2004, považovat za opatření omezující svobodu žadatele, proto jde o opatření, svojí intenzitou dosahující pronásledování a postup turecké policie, která žalobci zaslala příkaz k zatčení, je pouze důsledkem skutečnosti, že se žalobce skrýval a pobýval na více místech. Ačkoliv odpověď ECS hovoří o běžném postupu policie při zatýkání,

není zřejmé, jak turecké orgány postupují v případě politicky motivovaných zatýkání u osob, které uprchly. Žalobce pak nesouhlasí ani s tvrzením, že krevní mstu nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Naopak, původci pronásledování mohou být i soukromé osoby, pokud lze prokázat, že státní orgány nejsou schopny či ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Jak žalobce vypověděl, na státní orgány se obrátil dvakrát – nejdříve na policii a následně na státní zastupitelství, tento postup však nevedl k žádnému výsledku, je tak pochopitelné, že po fyzickém napadení se na státní orgány neobracel, neboť k nim ztratil důvěru. K tvrzení žalovaného, že se v posledních letech nesetkal s žádnými výhrůzkami či jiným aktivním jednáním - v tomto směru žalobce konstatuje, že se v průběhu posledních let před odjezdem neustále schovával a měnil adresy svého bydliště proto, aby právě zamezil dalšímu kontaktu se svými pronásledovateli. Příbuzní zraněného muže jsou velká rodina, byli všude, kam se přestěhoval. Žalobce nesouhlasí s tím, že jeho výpověď o zdravotních následcích jím zraněného muže se lišila, nejdříve uvedl, že raněný muž útok přežil, ale špatně chodí, poté sdělil, že je tělesně postižený, je upoután na lůžko. Tyto výpovědi nejsou v rozporu. V případě návratu žalobce nelze vyloučit hrozbu vážné újmy, spočívající v nelidském či ponižujícím zacházení jak ze strany státních orgánů – s ohledem na politickou angažovanost a vydaný zatykač na žalobce, tak i ze strany soukromých osob. V řízení vyšlo najevo, že žalobce byl ze strany zneprátené rodiny pronásledován, bylo mu opakovaně vyhrožováno zabitím a byl dokonce pobodán. Obtěžována byla i rodina žalobce. K tvrzení, že se žalobce může po návratu do země původu přestěhovat, odkazuje žalobce na rozhodnutí NSS čj. 4 Azs 99/2007 a nutnosti posuzovat reálnost, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost takového řešení. Je potřebné zabývat se dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi, osobními poměry žadatele, účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany, rovněž i jeho bezpečností. Tuto variantu žalobce v minulosti vyzkoušel, s ohledem na rozvětvenost zneprátené rodiny však toto řešení nebylo efektivní, nemůže být po něm spravedlivě žádáno, aby se po celý život ukrýval a neustále měnil místa svého pobytu.

Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 19. ledna 2015 plyne, že žalobní námitky nejsou oprávněné, žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména žádost o udělení mezinárodní ochrany a protokol o provedeném pohovoru. Správní orgán nadále zastává názor, že žalobce nemá o aktuální politické situaci v zemi původu téměř žádnou povědomost, svá tvrzení o politické angažovanosti uvedl pouze s účelem dosáhnout pozitivního rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný s tvrzením zástupkyně, že nelze klást k tíži žalobce, že hovořil o své podpoře strany BDP, která vznikla v r. 2008, již před svým odjezdem do Německa v r. 2001, že šlo pouze o transformaci původní strany DTP, zrušené rozhodnutím ústavního soudu, tedy, že šlo v podstatě pouze o přejmenování strany DTP na stranu BDP. V podrobnostech je odkazováno na informace o Straně pro demokratickou společnost (DTP) a Straně demokracie a míru (BDP), které jsou součástí správního spisu. Po pečlivém posouzení všech žadatelových výpovědí z průběhu správního řízení vyplynulo několik rozporuplných skutečností, které žalovaný posuzuje jako nevěrohodné pro závěr o politické motivaci odchodu žadatele z vlasti. Tvrzení, že byl žadateli udělen azyl v Německu z politických důvodů rovněž znevěrohodňuje jeho výpověď, neboť v zemi si opravdu o azyl dne 7. 1. 2002 požádal, ale mezinárodní ochrana mu rozhodnutím ze dne 26. 11. 2002 udělena nebyla. Správní orgán

odkazuje na konstantní judikaturu NSS, z níž plyne, že jedním z předpokladů naplnění pojmu pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod je, aby žadatel o azyl nějaký politický názor měl, dokázal jej adekvátním způsobem prezentovat a věrohodně popsal příkoří, kterého se mu právě z těchto důvodů dostalo. Skutkový příběh žadatele není příliš věrohodný a přesvědčivý, proto ho nelze podřadit pod ust. § 12 písm. b) zákona o azylu ve smyslu odůvodněného strachu z pronásledování pro zastávání politických názorů, v této souvislosti poukazuje žalovaný např. na rozhodnutí NSS ze dne 30. listopadu 2005 čj. 7 Azs 90/2005. Správní orgán připomíná, že hrozbu krevní msty nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, motivem pronásledování musí být některý z důvodů, vyjmenovaný v § 12 písm. b) zákona o azylu, konkrétně tedy rasa, národnost, pohlaví, příslušnost k určité sociální skupině či například náboženské přesvědčení žadatele, v azylovém příběhu žalobce však nic takového nalézt nelze. Žalovaný dále připomíná, že pečlivě vážil i otázku doplňkové ochrany v případě žalobce. V souvislosti s jím tvrzenou prací pro stranu BDP a obavami ze zatčení a následného uvěznění za politickou činnost po pečlivém posouzení jeho výpovědí, z nichž vyplynuly rozporuplné skutečnosti, zhodnotil výpověď v tomto smyslu za nevěrohodnou a uvedenou pouze účelově a neshledal žádnou bezprostředně hrozící vážnou újmu, stejně tak, jako v souvislosti s žalobcem tvrzenou případnou pokračující krevní mstou. Žalobcovo tvrzení pak v tomto smyslu – ať se přestěhoval, kam chtěl, všude byli příbuzní znepřátelené rodiny – považuje správní orgán za značně nadnesené. Rozhodnutí ve věci považuje žalovaný za souladné se zákonem o azylu i správním řádem, řádně odůvodněné a navrhuje proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

K vyjádření žalovaného pak zástupkyně žalobce podala dne 3. 4. 2015 repliku, v níž poukazuje na to, že v případě strany BDP šlo skutečně prakticky o transformaci původní strany DTP, z oficiálních zdrojů, např. Wikipedie lze zjistit, že strana BDP byla následovnicí strany DTP v r. 2008, po zrušení strany DTP pro podezření z jejího napojení na PKK, v dalším pak – většina členů DTP se rozhodla vstoupit do nově vzniklé strany BDP. Z jiných zdrojů plyne, že tito bývalí představitelé strany DTP oficiálně prohlásili, že strana BDP nijak nehodlá měnit politiku zaniklé DTP. Z toho plyne nejasnost důvodů, pro které žalovaný považuje fakta o transformaci těchto politických stran za nepřesná. K odkazu na judikaturu NSS pak replika uvádí, že žalobce podmínky, obsažené v uváděném rozhodnutí splňuje, neboť v průběhu řízení své politické názory jasně prokázal a prezentoval je již před svým odchodem z vlasti. I nadále pak setrvává na své obavě z pronásledování ze strany soukromých osob z důvodu krevní msty a neefektivity vnitřního přesídlení.

Při jednání soudu dne 21. 9. 2015 soud mj. konstatoval, že žalobce se nedostavil k seznámení se s podklady rozhodnutí – viz záznam na č.l. 39 správního spisu, žalobce tvrdil, že mu obsílka nebyla v místě pobytu předána. K dotazu soudu pak uvedl, že podstata krevní msty mezi oběma rody mu vlastně není detailněji známa, problém vznikl ještě před jeho narozením a byla zde snaha pokud možno problémy nerozdmýhávat. Kdyby se měl vrátit, šel by do vězení, pak by následovala smrt, nebo ta by nastala po jeho propuštění, u krevní msty je možný jen jediný konec, u velkých rodů se toto stává. Jeho budoucí manželka hovořila s jeho rodinou, ti mu radí, aby se už nevracel, je to hodně stará věc, dříve snad mělo dojít k jakémusi narovnání a smíření, ale jeho případem se opět spor rozpoutal. Zástupce žalobce uvedl, že hrozba pro žalobce je skutečná, podmínky pro udělení mezinárodní

ochrany jsou splněny. Žalobce proto navrhuje zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení. Žalobce sám náhradu nákladů řízení neúčtuje. Pověřená pracovnice žalovaného plně odkázala na písemné materiály a podklady a navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení neúčtovala.

Ze správního spisu soud při jednání konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 17. 6. 2013, uvedl, že je narozen 11. 9. 1982, je státním občanem Turecka, kurdské národnosti. Je svobodný, v Turecku žije jeho sourozenci a matka, 1 bratr pobývá v Belgii. Od r. 2001 do r. 2004 žil žalobce v Německu, do r. 2013 pak v Turecku. Má islámské vyznání, nebyl členem strany, ale podílel se na aktivitách kurdské strany míru a demokracie – BDP. Má nedokončené základní vzdělání, pracoval v rodinné firmě při výrobě textilního zboží. Jako důvody opuštění vlasti označil problém s krevní mstou, též problém politický, neboť roznášel letáky. Popsal události v kavárně, které měly zdravotní následky, znepřátelená rodina se nechce dohodnout a žalobce pronásleduje a vyhrožuje mu. Žádal pomoc policie, ale neměl žádné důkazy a nepřátelé jakékoliv útoky popřeli. Je obchodník, stranu proto jen podporoval, byl 2 x zadržen, ale dal úplatek. Ve firmě pořídil vyšivací stroj, který se stal marnou investicí, protože ho obsluhoval on, šije proto jen obyčejnou konfekci. Jeho strýc mu zařídil pohodlnou cestu kamionem, po cestě žalobce nevystupoval, po zastavení ho oslovil bulharský Turek, který ho odvezl do Zastávky. V Turecku žil ve strachu, kvůli krevní mstě ho několikrát napadli. V letech 2001 – 2004 mu byl v Německu udělen azyl, ale vrátil se dobrovolně do vlasti, obává se tam však uvěznění, a pokud by byl propuštěn, pronásledovali by ho nepřátelé z titulu krevní msty. S žalobcem byl dne 20. 6. 2013 proveden pohovor, uvedl, že měl jen svůj občanský průkaz, popsál kamion, kterým cestoval, vše zařídil jeho strýc. Vyjel z depa v Istanbulu, bylo mu řečeno, že v ČR je klid, není tu moc Turků. Pracoval v rodinné textilní továrně, sám koupil z rodinných peněz 2 stroje za 220 tisíc USD, ale byl po dobu 4 let ohrožen krevní mstou a politicky. Jako Kurd pomáhal rozvážet letáky a transparenty, fotky Ocalana, několikrát byl přistižen. Vždy se finančně vykoupil, aby nebylo zahájeno nějaké řízení. Stranu BDP podporoval i finančně a chodil na schůze. Byl však pouze sympatizantem, jinak by musel vyzdobit továrnu prapory apod. a to by nebylo pro obchod dobré. Vytvořil 19 audiokazet, na obalu se svojí fotografií a barvami kurdské vlajky, byla to propagace BDP. V r. 2001 je rozdál přátelům, u jednoho ji našla policie, byl vyslýchán, tehdy mu pomohl utéct otec. Krevní msta již byla vyřešena, ale došlo k tomu, že seděl v kavárně, když mu začali nadávat, chtěl odejít, ale dotyčný hodil židlí, žalobce do něho strčil. Dotyčný byl 3 měsíce v kómatu, nyní je postižený, upoután na lůžko, od r. 2009 se žalobce prakticky 4 roky skrýval, neviděl rodinu, stále se stěhoval, vždy po 2 – 3 měsících, ale ti příbuzní mu stále telefonovali. Jeho politická angažovanost v posledních dvou letech vzrostla, ale tím se znásobily i problémy s krevní mstou. Asi před 8 měsíci u něho v autě našli fotografie, letáky a transparenty, byl zadržen, předveden k výslechu, pak ho ale policie propustila. Písemné rozhodnutí státního zástupce přišlo domů, věděl, že bude zadržen, proto utekl. Vždy, když někam přišel, přihlásil se na nějaké pobočce BDP, po uvedených událostech v Mersinu pak se ale již politickou činností nezabýval. Před tím byl ale vícekrát zadržen, vždy se vyplatil. Všechno se ale vystupňovalo, proto odjel. Podnikání vedou nyní 2 bratři, ostatní mají své vlastní. Dále žalobce popsál dřívější události v Německu, jeho bratr B. je občanem Belgie. Po návratu z Německa byl na letišti zadržen, ale otec ho vyzvedl a řekl, že je vše v pořádku. Bratranec je předsedou okresu ve straně BDP v Istanbulu a již 3 roky je ve vazbě, bez soudu. Na osobu žadatele se stále vyptávají. Soud dále

provedl důkaz ze správního spisu vyjádřením Policie ČR – krajské ředitelství Policie Plzeňského kraje – odbor mezinárodních vztahů, z něhož plyne, že policejní orgány Spolkové republiky Německo sdělily, že žalobce přicestoval poprvé do SRN dne 9. 11. 2001, dne 7. 1. 2002 podal žádost o azyl, dne 2. 5. 2002 mu hrozilo vyhoštění ze země, ke dni 22. 4. 2003 byl přihlášen k pobytu na adrese v Drážďanech. Žádost o azyl mu byla 26. 11. 2002 zamítnuta, od 26. 10. 2004 se přestěhoval na neznámé místo, lustrací bylo zjištěno, že v současné době se nezdržuje ani v Bavorsku, ani v Sasku. Byl řešen v r. 2001 pro nedovolené přicestování a pobyt na území SRN, je po něm vyhlášeno pátrání za účelem vyhoštění a ukončení pobytu.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení

rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Po projednání případu žalobce a přezkoumání správního řízení ve věci dospěl soud k obdobným závěrům, jako žalovaný správní orgán. Krajský soud předně uvádí, že k nevěrohodnosti žalobcových tvrzení nedospěl pouze na základě stanovisek žalovaného, ale i s ohledem na provedené ústní projednání věci, kdy k cílenému dotazu soudu žalobce uvedl, že krevní msta má svůj důvod v minulosti, ale nebyl vůbec schopen označit, čeho, jakého problému se měla týkat, tedy její prapůvodní důvod. Taková skutečnost vede soud k závěru, že žalobcem tvrzený důvod opuštění vlasti z důvodu pokračujícího, resp. nově vyvstalého důvodu krevní msty není reálný a soud proto zaujal jednoznačné stanovisko, že tyto žalobcem tvrzené důvody považuje za zcela nevěrohodné. Je nemyslitelné a prakticky nepochopitelné, že by žalobce byl nucen se několik roků skrývat, že všude, kam přišel, byli příbuzní protistrany a přitom nevěděl, od čeho se jádro problému odvíjí. Tento moment považuje soud za nepřehlédnutelný a s odkazem na předchozí odůvodnění žalovaného na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí zaujímá obdobné stanovisko k závěru o nevěrohodnosti žalobcova tvrzení o probíhající krevní mstě a tedy existenci problémů s ní souvisejících, soud na základě výše uvedených skutečností toto tvrzení žalobci neuvěřil.

Dalším, nicméně hlavním důvodem, který žalobce označil za problém svého dalšího bezpečného setrvání ve vlasti, bylo jím uváděné nebezpečí pronásledování z politických důvodů, kdy tvrdil, že mu hrozilo uvěznění v souvislosti s tím, že byl zadržen policií, která našla v jeho automobilu letáky, transparenty a fotografie jejich vůdce, předvedla ho k výslechu, byl propuštěn a následně mělo být vydáno rozhodnutí o jeho zadržení. Žalovaný se tímto problémem zabýval na str. 5 – 8 svého rozhodnutí, popsal, proč žalobci neuvěřil ani toto tvrzení. Podrobně se zabýval hodnocením vzniku a existence strany BDP a s tímto jeho hodnocením se soud ztotožňuje. Z podkladů, které správní orgán uvedl na str. 4 a 5 svého rozhodnutí, vyplývají skutečnosti, které žalovaný rozebral, tedy skutečnosti o ukončení činnosti původní strany DTP, vzniku strany BDP, která je i současnou parlamentní stranou. Je pravdou, že z podkladů plyne, že do nové strany vstoupilo mnoho členů bývalé strany DTP, a to i na poslanecké půdě, čímž se jejich počet v zastupitelském orgánu prakticky zdvojnásobil, je také pravdou, že podklady popisují, že někteří z nich měli i poté problémy, jednalo se však vesměs vždy o členy, u nichž existoval problém s určitou možnou návazností na dřívější činnost PKK, která byla dlouhodobě pokládána za teroristickou organizaci. O tom konečně hovoří i materiál, citovaný žalobou, který však žaloba váže k událostem z r. 2009 a 2010, kdy tento problém kulminoval. Žalobce však žádnou takovou činnost nevykonával, konečně je patrné, že o činnosti a jejím vývoji ve straně, o které hovořil, žádné hlubší poznatky nemá, označit ho tedy za politického aktivistu ve smyslu uváděného materiálu by soud považoval za obtížné. Turecko je obecně kurdskou problematikou zmítáno dlouhá

léta a i když v posledním období dle podkladů situace míří k určitému usmiřování obou stran, mnoho problémů přetrvává. V žádném případě však žádný podklad nepřináší zprávy o tom, že by v případě, který vylíčil žalobce, mělo dojít k dlouhodobějšímu neoprávněnému zadržení či věznění, soud připomíná, že žalobce nijak nezmnínil jinou činnost, než převoz letáků či transparentů apod., a to pro stranu, která, jak výše uvedeno, je řádnou parlamentní stranou, soud proto nemohl uvěřit jeho tvrzení, že by byl z tohoto titulu azylově relevantně ohrožen pronásledováním pro svoji politickou činnost. Konečně, sám žalobce uvedl v průběhu řízení, že byl zadržen asi dvakrát i dříve, ale vždy se vykoupil určitou částkou tak, že ani žádné řízení nebylo zahájeno. K tomu soud musí přisvědčit žalovanému, který na str. 12 svého rozhodnutí seriózně pojednal o možné hodnověrnosti žalobcem uváděné obavy na základě jím uváděného doručení písemného zatykače poté, co byl po zadržení propuštěn. Tuto situaci žalovaný vyhodnotil na základě podkladu ECS, který soud nemá důvod zpochybnit. Žalobcem uváděný důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany – obavy z pronásledování z politických důvodů - proto považuje soud za nadnesený a neodpovídající ust. § 12 zákona o azylu. Ze stejných důvodů pak soud nemohl zhodnotit jako pochybení žalovaného neudělení doplňkové ochrany, neboť je přesvědčen, že žalobcem uváděné obavy nemají reálný podklad. I v tomto směru je rozhodnutí žalovaného vcelku logické a vyčerpávající. Konečně, soud v otázce posouzení hodnověrnosti žalobcova příběhu poukazuje i na skutečnost, že žalobce i v průběhu soudního jednání uvedl, že v Německu dříve obdržel azyl, ale sám dobrovolně rozhodl o svém návratu do vlasti, což soud nemohl jinak, než označit za tvrzení zcela odporující podkladům, kdy, jak uvedeno výše, ze správního spisu a vyjádření policejního orgánu německé strany naopak plyne, že azyl žalobci v Německu udělen nebyl a na tamním území poté pobýval do svého odjezdu prakticky nelegálně. Pro případné udělení azylu humanitárního charakteru měl správní orgán dostatečné podklady, podmínky ust. § 13 a § 14b zákona o azylu žalobce nesplňuje. V průběhu správního řízení soud neshledal žádné vady. Po přezkoumání a projednání věci tak soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 25. září 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně